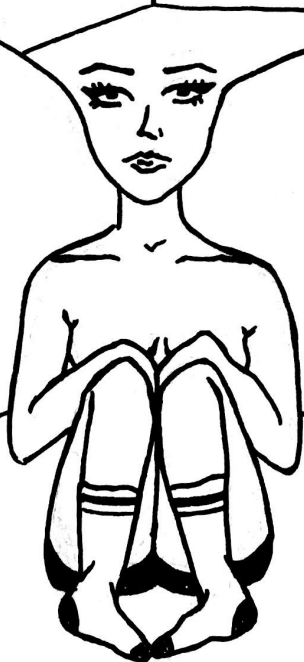
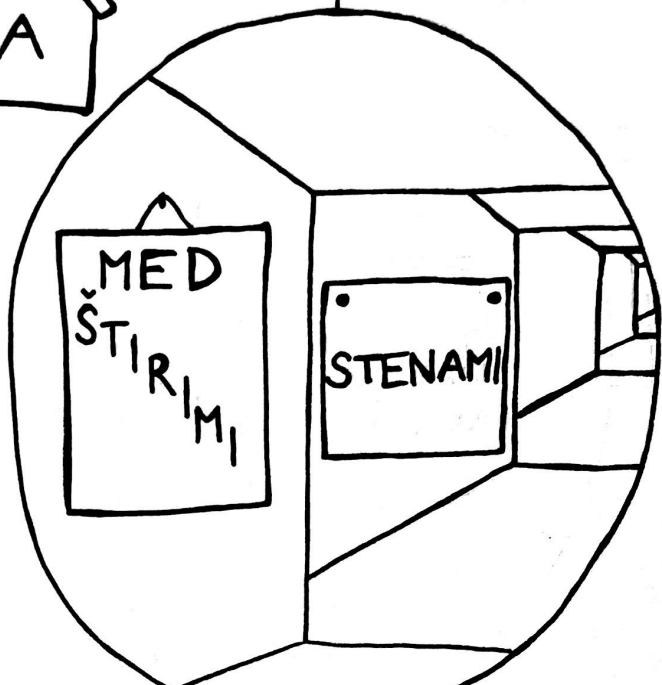

SPOZNAVANJA

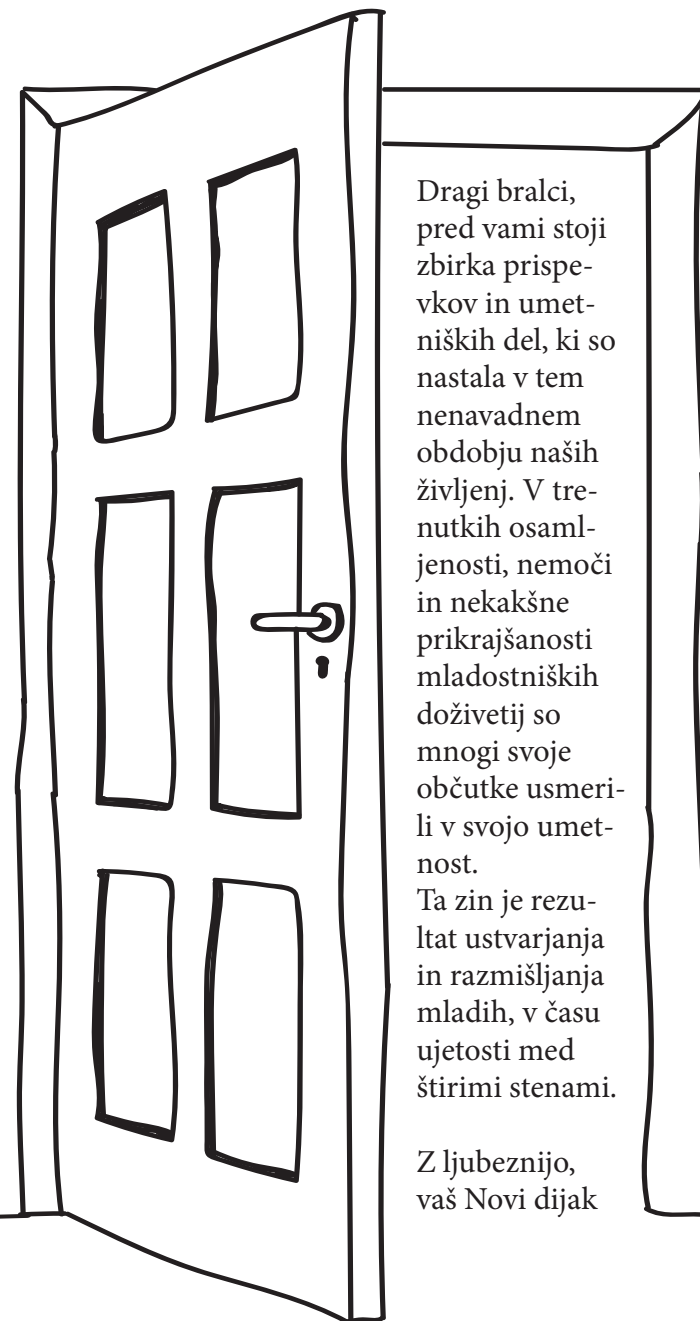

NOVI

DIJAK

Ajda Justin
Alja Krhin
Ana Stergar
Ana Šink Krenner
Domen Cvar
Ela Potočnik
Ela Romih
Ema Paš
Eva Brank
Gitica Jakopin
Jaka Slapar
JK
Katjuša Golobič
Lucija Laura Schwarzbartl
Manca Marinko
Matic Moškon
Neža Grazer
Peter Pongrac
Pika Kovač
Sara Islami
Tine Bohinc
Timna Šprah
Uma Jordan Ferbežar

Oblikovanje: Ela Romih in Ajda Justin
Naslovnica: Neža Grazer
Ilustracije: Ajda Justin

Dragi bralci,
pred vami stoji
zbirka prispe-
vkov in umet-
niških del, ki so
nastala v tem
nenavadnem
obdobju naših
življenj. V tre-
nutkih osaml-
jenosti, nemoči
in nekakšne
prikrajšanosti
mladostniških
doživetij so
mnogi svoje
občutke usmeri-
li v svojo umet-
nost.

Ta zin je rezu-
ltat ustvarjanja
in razmišljanja
mladih, v času
ujetosti med
štirimi stenami.

Z ljubeznijo,
vaš Novi dijak

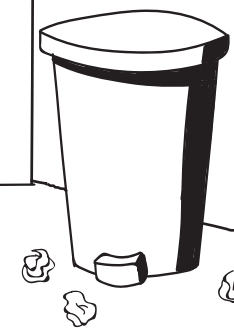

Matic Moškon

spogledovanje z aprilom
se raztopi v
dotikanje srca
in sprehajanje s črnilom

na blede koži črne rane
pravijo da vsaka
čaučka s papirja zbledi
ampak ostalo ostane

Manca Marinko

MIMEZIS SMRTI

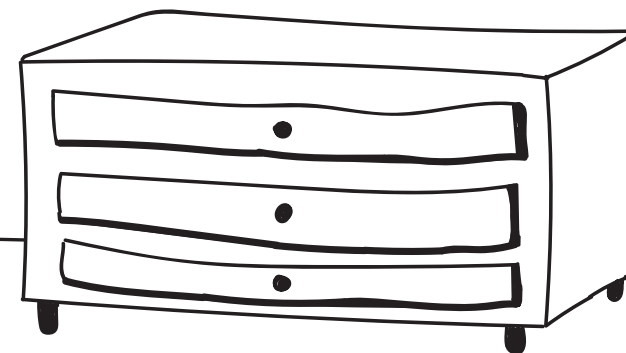
Sredi makovega polja stoji kip človeške podobe. Do njega vodi uhojena pot, pred njim stoji gospod. Kot že ničkolikokrat poprej, skrbno sledi svetlobi in njenim sencam, ki objemajo belo telo in črtajo linije resnega obraza. Z zaprtimi očmi in mirno roko po zraku obriše oris slike, vtisnjene v njegovo bit. Počasi obhodi kip, opazuje slabo zasnovane sklepe, nepravilne ude, izumetničene oblike in tik preden se ponovno ustavi, spregovori: »Dasi sonce ne obsije več obraza in ogledalo ne pokaže več odseva, slehernik rezonira skozi obstoj v dokončen izgon. V nebit se poda naposled samotnik sam. Roka seže v nebo, tipa barve brez oblik in čas razjeda nenaravno zvito mu telo. Ko ostane le še život in sredi njega srce zoglenelo, zapleše z vetrom brez primere. Utrip brez časa in prostora. Smrtnik ni več oseba, je prezenca. Pristna prisotnost, ko predrugači se v neobstoj; mimezis smrti.«

Umotvor se zamaknjeno posveča nedoločljivi točki. Gleda skozi gospoda, kot da mu ne pomeni nič, kot da si ne delita podobe, kot da ni on nanj pripel svoje sence in ga potem skrtil na ta kraj. Zahotelo se mu je razkriti svojo apriorno naravo. Zatorej je kipar sebi napravil kip, ki s svojim neobstojem predstavlja popolno nasprotje njegovemu obstoju. Na podstavku prebere davno zapisane besede: »Človeško življenje ni namenjeno človeku.« Sam sebi se v strinjanju posmehne: »Človek je bolnik in tih.«

Domen Cvar

A guy, Lucija Laura Schwarzbartl

Zasilni prijatelj, Neža Grazer

Osamljena sreča

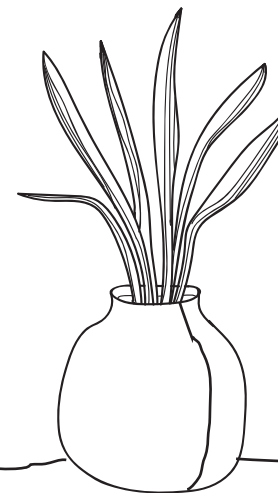
Vedno iskala v drugih sem srečo,
jo s slabim občutkom metala v vrečo,
ko vest me po tihem grozeče mori -
kdo si takrat, ko ostalih več ni?

Morda le odsev sem ogledala,
zrcalo določa mi družbena morala,
še en odtis že ponatisnjenih ljudi -
kdo si takrat, ko ostalih več ni?

Ulice dolge in polne govorjenja,
zdaj zdijo se del prejšnjega življenja,
ednina, vsakega posebej sprejela,
pod streho samote vse nas objela.

Zdaj vsak osamljen se sprašuje,
kakšno življenje mu bit narekuje,
ko v mestih potihne govorjenje ljudi -
kdo si takrat, ko ostalih več ni?

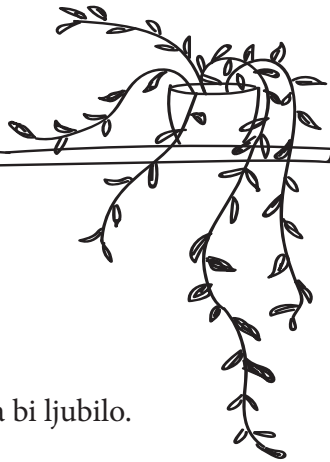
Ela Potočnik

VESOLJE JE SAMOTNO

Vesolje je samotno;
ustvarilo je mene in tebe, da bi ljubilo.
Da bi imelo nekoga,
da bi jo nekdo poljubil.
Sva le delca enega,
ki potrebuje drugega,
katerega si ustvari z razkolom sebe.
Vesolje je samotno,
trga se.
In iz te razpoke raste zvezdni cvet.
Cvet mene in tebe;
naju in obeh,
ljuba moja.

Peter Pongrac

Explore the universe, Sara Islami

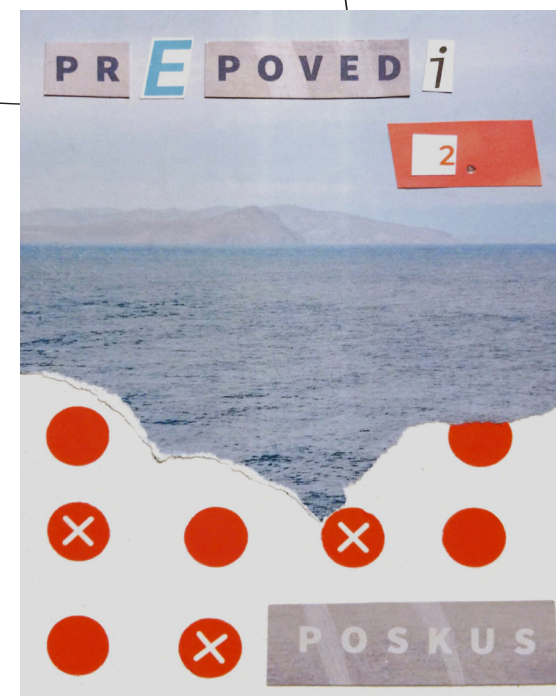

Ljubljana, 5. 4. 2020

Dragi prijatelj,
ker se že dolgo nismo videli in se še dlje ne bomo, ti pošiljam tale kolaž, ki sem ga naredila, da bi se zamotila in manj časa preživela na Tiktoku. Upam, da bo tale kartica lep spomin na te čudne čase in da bomo poleti že lahko šli skupaj na morje. Objem, Ajda

Ljubljana, 5. 11. 2020

Dragi prijatelj,
pet mesecev kasneje ti spet pišem. Me zanima, koliko kolažev boš imel, ko se ta norija konča. Že dolgo se nismo videli in še dlje se ne bomo, zato sem hvaležna za dva meseca poletja, ko se nam ni bilo potrebno obremenjevati z vsemi omejitvami. Pogrešam teden dni, ki smo ga res preživeli na morju. Pogrešam te in pogrešam normalno življenje. Upam, da se kmalu vidimo. Objem, Ajda

Ajda Justin

Gitica

Ona gre v globino.

Hladnokrvno zagrabi kamen in steče vstran.

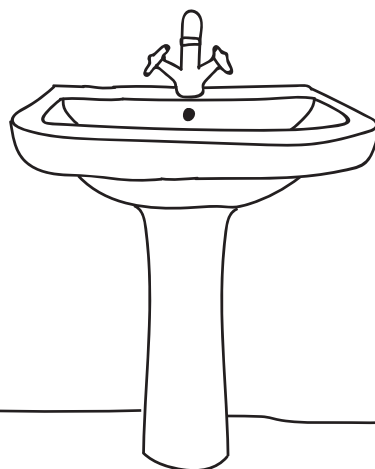
Lepa je kakor morje, ki ga raziskujeva.

Iz tišine morskega dna se prestaviva na kopno, no ja, na toplo palubo jadrnice imenovane Sweet Sue, kjer mi energično pravi o doživljanju sveta in lepotah prostega potapljanja, jaz pa si še kar ne morem izbiti iz glave njene podvodno tekajoče podobe. Pojasne mi, da se tako obteži, da je to eden izmed načinov, kako lahko dlje časa ostane pod gladino, v svojem preljubem svetu, zadržujoč dih celi dve minuti.

Eva Brank

Eva Brank

Padec, Lucija Laura Schwarzbartl

PLAVAM MRTVAKA

Plavam mrtvaka.
Sem nekje med morjem in nebom.
Nekje med tem, kar mislim
in kar čutim.
Med blaženim nemirom.
V objemu brezmejne svobode.

Morje, nebo,
bojim se svojih misli.
Polnijo telo mi s plitvimi nesmisli,
da srce,
polno čustev z željo po razgaljanju,
trpi od zavisti.
Vesta, ne zanima ga, kaj um si misli.

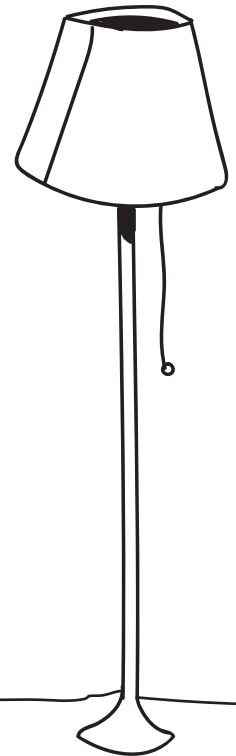
Strah drži me na gladini,
a vse težje je, ker vse več čutim.
Utopljam se...
Srce me kliče : " pridi ! "
shh, zdaj prepuščam se milini.
Utopljam se
in neizogibno grem h globini.

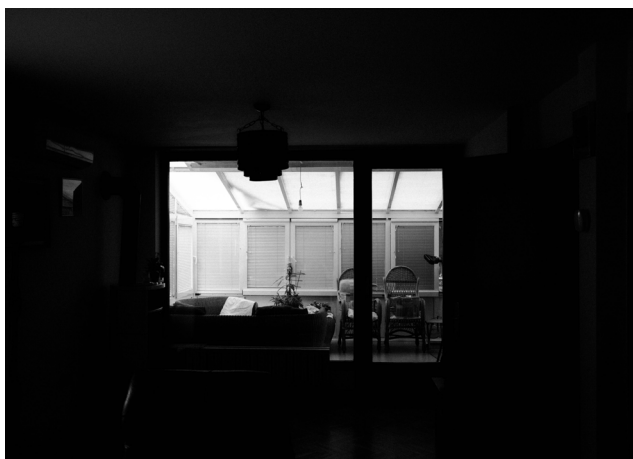
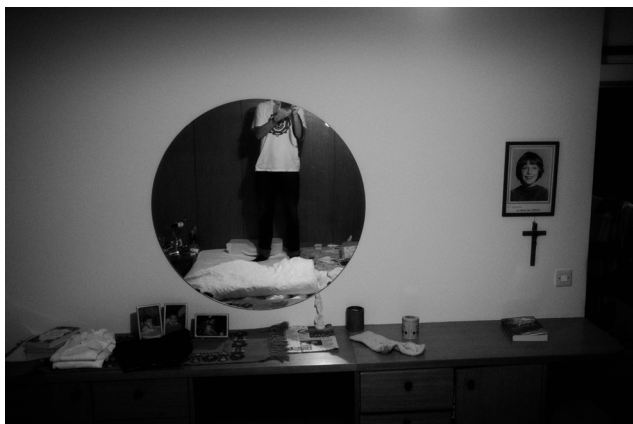
Na dnu,
končno v svoji sem bližini.

A poglejta,
um ostaja tam, kjer bil je -
V oddaljeni praznini,
umira na gladini.

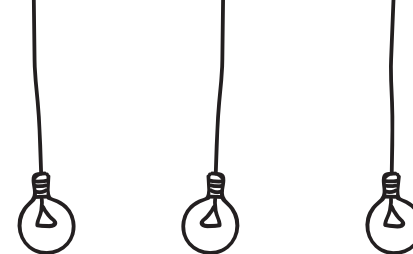
Bistvo me vedno čaka na dnu...

Ela Romih

Tine Bohinc

Pozaba budnosti

Samota je lahko lepa stvar, če ji pustiš biti. Vedno sem se je bala, a vendar ji nisem mogla ubežati. Zaklenjena v sobi, oddaljena od vseh prijateljev in samo z družino, ki mi dela družbo. A ko sem videla lepoto samote, ko sem spustila strah tišine in teme, sem postala bolj mirna. Odprla sem nova vrata do moje celote. Našla sem svobodo v nesvobodi. Zdaj plešem v sobi z vinom v roki in glasbo, ki je prej nisem poslušala in iščem nove gibe. Če bi me kdo gledal iz sosednjega bloka, bi mislil da sem nora in ravno to mi je tako zelo všeč. Lahko delam, kar hočem, govorim in pojem, kakor hočem. Svobodno nora sem lahko in tudi če bi me kdo videl ali slišal, me ne moti več. Raziskujem neraziskane dele svoje celote oziroma tega, kar sem. Iščem estetiko v neestetskem. Načeloma veliko iščem. Iščem vse detajle svojih prijateljev. Iščem vse majhne delce tebe. Kam potujejo tvoje oči, ko mi lažeš in kam, ko mi govoriš resnico? Ali se treseš, ko te je strah? Iščem vse skrivnosti tvojega biti, kakor da si neraziskana jama. Rada bi prišla do konca jame, čeprav vem, da ga ni. Oziroma ne bi rada prišla do konca, vendar tako globoko, da se nihče od naju ne bi zavedal, kako globoko sem. Rada bi ti poiskala besede, ko jih ne najdeš. Rada bi čutila tvoje občutke, ko niti sam ne veš kateri in kakšni občutki so. A nočem biti neznosna pijavka in nočem te nadzorovati kot sokol. Želim ti biti vrba, skozi katero sije sonce na pomladni dan. Želela bi biti cigaret, ki se mu ne moreš upreti. In rada bi bila sončni žarek na turoben dan. In čeprav sem daleč stran, mi delajo družbo zvezde. Od nekdaj imam veliko ljubezen do zvezd, nikoli se jih ne nagledam. In zdaj, ko sedim na okenski polici in kadim zvito cigareto, mi po sobi odmevajo prijateljeve besede: »Poglej gor in vidla boš zvezde. Gledava iste zvezde, zato le nisva tko daleč«.

Alja Krhin

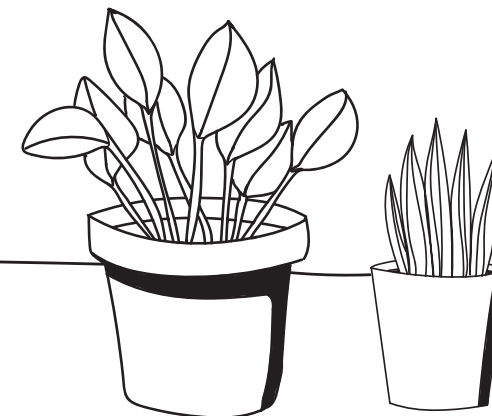
Misli iz karantene #4

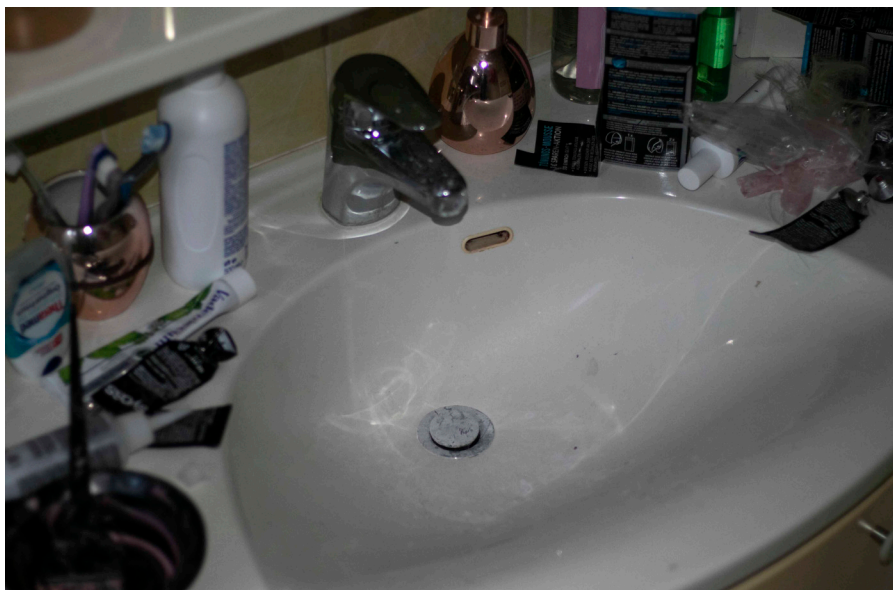
Slekla sem stene v svoji sobi. Zdaj so globlje.
Suhe ustnice imam,
ker sem se poljubljala z eteričnimi olji.
Šumenje v okolici se ne more odločiti, kakšne (ko-
likšne)
so njegove dimenzije. Prej so bile tri, zdaj samo še
dve. Zdaj oboje hkrati.
Mehko je, prijetno je.
Jutri bom utrujena (spet).
Rada bi se zbudila ob sončnem vzhodu.
Da bom že spet v Komiži. Da bom lahko opazovala
magnolijo na vrtu, ko bo še spala.
Hrbtencični živci se mi iskrijo. Pogrešam objeme
v postelji.
Kaj je bolj mrzlo; konice prstov
na roki ali na nogi? Oči, ki se čudijo in kdaj
nočejo več videti.
Kaj je bolje; reševati križanke za jedilno mizo
ali kričati psovke na političnih shodih?
Vse granitne kocke pred parlamentom bodo prilepili
na tla s sekundnim lepilom.
Zraven bodo šle še naše pesti.
Morda si križanke prinesem s sabo.

Ema Paš

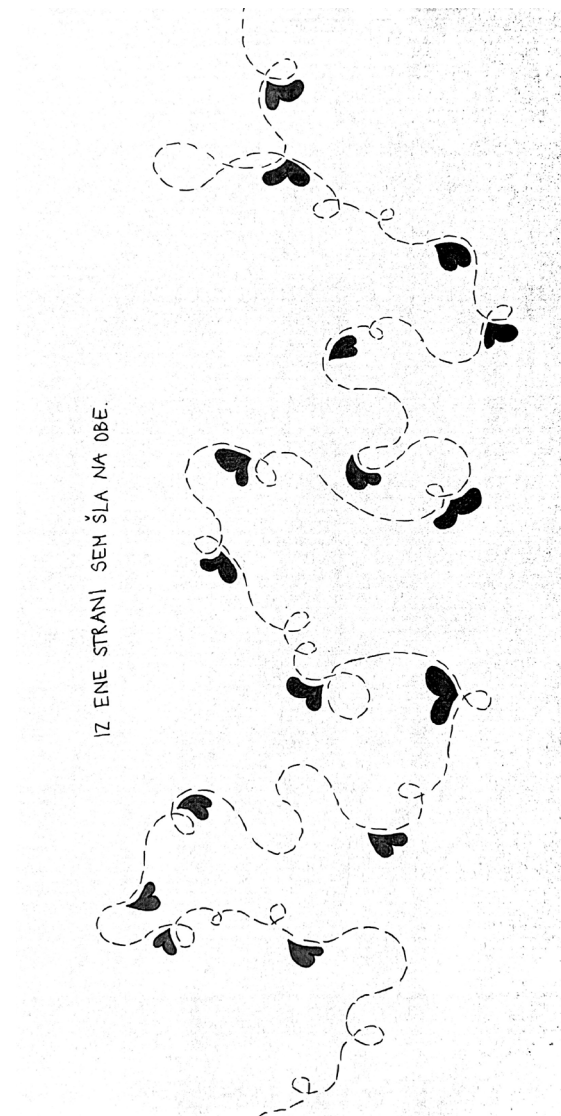
Timna Šprah

“vizualna podoba nereda v moji glavi in mojega stalnega spreminjanja”

Ana Šink Krenner

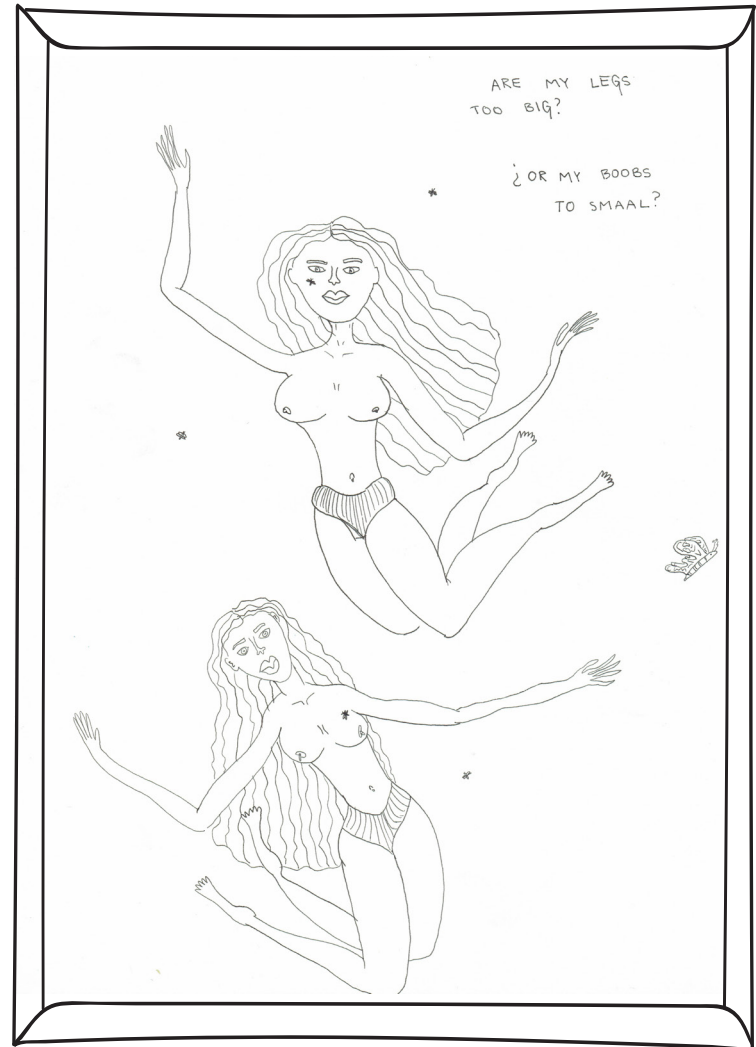

IZ ENE STRANI SEM ŠLA NA DRE.

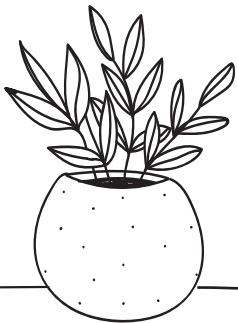
Katjuša Golobič

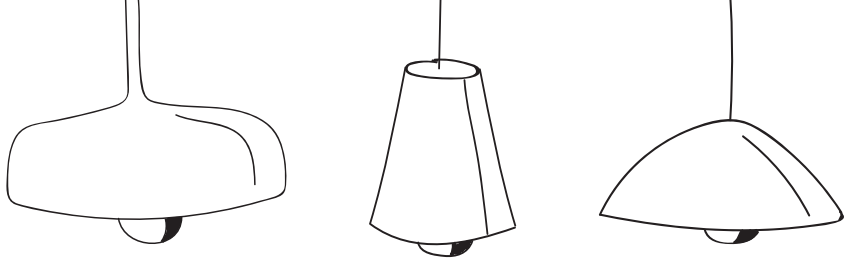

Pika Kovač

Joške, Lucija Laura Schwarzbartl

Matic Moškon

Mentaliteta gluhega in protistrup slepoti

Vem, da sem. A v objektivu kamere, ki jo z iztegnjenimi rokami obrnem proti lastni podobi, je viden le zid, pred katerim stojim. So mar moja dejanja preveč transparenta, da bi za sabo pustila kakršnokoli sled?

In ko jeseni stopam čez novozapadlo rjavo listje, ni slišati mojega koraka. Mar je teža mojih izkušenj ne izpolnila pogojev, potrebnih za pristen obstoj?

Gluh nisem, obenem pa me ptičje petje blagoslovi le malokrat. Slep nisem, a vendarle me sončna svetloba redko obsije.

Včasih sem verjel, da je vesolje kruto in brezbrizno... in tudi to, navidezno grozljivo mišljenje, mi je nudilo sigurnost, saj me kozmos priznava vsaj do te mere, da mi je pripravljen greniti življenje.

Kaj pa zdaj?

Sem le človek iz pozabljene doline, na davno mrtvi celini in iz kmalu pozabljenega časa. In ker je pozabljen čas, sem bil davno tega pozabljen tudi jaz. Prepuščen in tavajoč. Brez določenega apriornega namena in brez poznavanja univerzalnih vesoljnih resnic, ki bi lajšale vsakdan posamezniku z obljubo prihajajoče miline. Kot lutka govorim, kar mi je rečeno in pljunem v obraz človeku, ko mi je kaj takega zaukazano.

Kaj je veselje, kot pa kratek interval počitka? Kaj je popolnost, če ne maska tisočerin napakam? Kaj je pesem, kot pa klic k bitki? In kaj je življenje, kot pa predgovor smrti?

Zazrem se okoli sebe in ko zagledam le lastno senco, se končno prebudim. Postelja mi ne nudi več udobja in v glasbi se ne najdem več. Počutim se, kot bi gledal skozi oči nekoga drugega. Kot da bi naredil velik korak nazaj, za samega sebe in tako opazoval svet iz ozadja. Za vekomaj prisoten, a nikoli priznan, vedno tam, a nikoli pravzaprav v dvogovoru. Obsojen zaostajati za časom, dokler časa preprosto ne bo več.

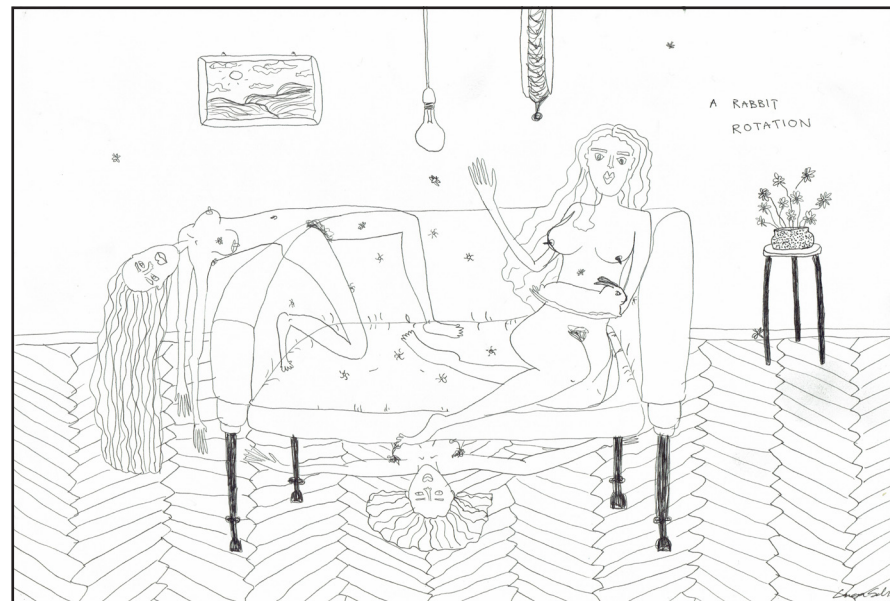
Ko se zavedam, kaj razmišljam, se nemudoma ustavim. »Jebeš veselje, ki ne priznava moje pristnosti!«

Vem, da sem, in prav zato sem zase edina absolutna resnica ravno jaz.

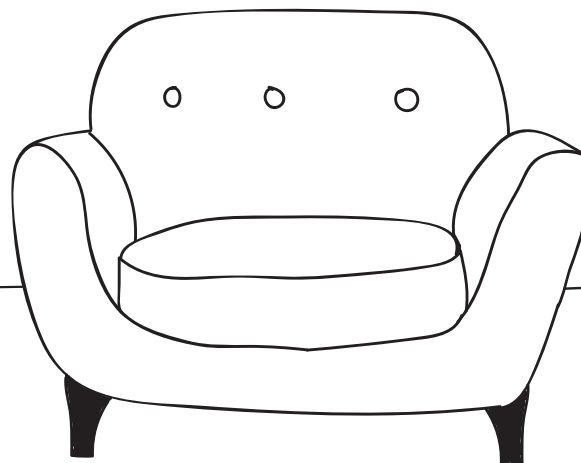
Jaka Slapar

Enkrat zvečer je do mene pristopil Francis Bacon slikar tisti ki riše obraze od mene je zahteval naj se obnašam kot da ga ni naj se usedem v fotelj in naj nadaljujem z branjem Beckettove drame Konec igre on pa naj bi med tem narisal triptih mojega obraza kako strašno sem si mislil kaj mi je tega treba vsaj tisti večer bi bil lahko deležen usmiljenja in vendar sem se naslednje jutro zbudil bilo je novo jutro kot vsak dan kot včeraj že spet sem v karanteni in sonce je sijalo čeprav je bil november mesec mrtvih da ljudje umirajo vsak dan kot je to naveda drevesom pa je vseeno zgolj počnejo kar imajo za početi prav nič nimajo za početi sonce je sijalo kot aprila zdaj oblačno zdaj sončno ni bilo gotovo v svojem početju Beckett bi rekel da ni imelo druge izbire virus pa tudi ne virus ubija sonce pa sije kako preprosto je to v mojo sobo je priletela osa in me zmotila prasica treščil sem jo z Meditacijami (o prvi filozofiji v katerih je dokazano bivanje božje in različnost človeške duše in telesa) ubil sem jo a zdaj je že čas za tretjo kavo delati je treba kako neudobno je ležati na levem boku Descartes je sedel težko bi premišljeval če bi ležal ob kaminu zagotovo je bolje sedeti kot ležati še bolje je odleteti v Pariz za letenje potrebuješ krila saj vendar nisem ptič tam bi se usedel v Café de Flore in čakal da prisede Emil Cioran s katerim bi govorila o nevšečnosti ki nama jo je prineslo rojstvo sem že nazaj v Ljubljani zaradi razkužila imam v roki luknjo kot sin božji iz nje pa derejo mravlje z Dalíjevim obrazom in naposled se je le stemnilo dozdeva se mi da je prišla nova noč kot vsak dan kot včeraj Uma Thurman pa nepremično že dve uri leži na postelji in kadi in zre vame medtem ko jaz medtem ko jaz skušam pisati a ne morem ker že dve uri nepremično sedim v fotelju in zrem v Uma Thurman.

JK

Zajčja rotacija, Lucija Laura Schwarzbartl

Poslednji stisk roke, izgubljen v žepu žametnega plašča - pozabljen spomin na neke pretekle čase. Zvok smeha je zadušila tišina štirih sten, ki se ritmično širi skozi moje telo. Obrazi so le še majceni kvadratici na ekranu, popačeni in... tako daleč stran. Razpeta med sedanjostjo in neoprijemljivim "nekoč-nekje" plavam v sredini. Na sprehodih si nadenem masko, a to ni tisto, kar me resnično duši. Samota me ovija kot težka, lepljiva zavesa. Spominja me na meglo, ki kot oklep pokriva speče mesto. Plazi se vame in se pretaka po mojih žilah, sprva

neopazno, potem pa čedalje hitreje. Sapo je vse težje zajeti, hlastam za zrakom in se dušim. Sence okoli mene plešejo svoj grozljivi ples in me vabijo v temo. Hodim po tankem ledu, ki se lahko pod težo mojih misli vsak hip zlomi. Obrazi na drugi strani računalnika so tako blizu, da bi lahko v ekran potopila roko in jih dosegla, a hkrati utonejo v pozabo že z enim klikom miške. Glasovi počasi zamirajo... in moja internetna povezava tudi.

Uma Jordan Ferbežar

Ajda Justin

Matic Moškon

Poglej si v oči

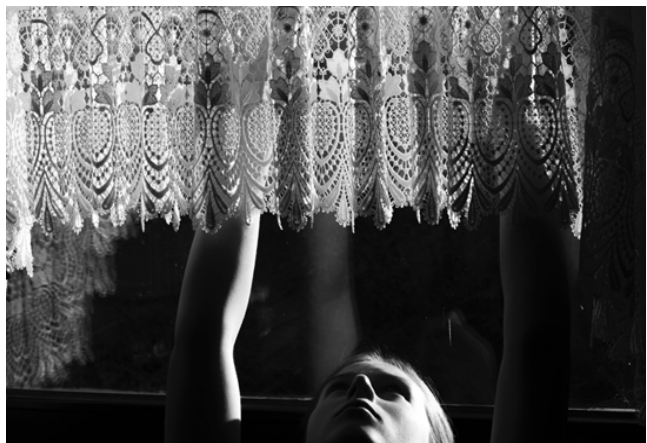
Poglej si v oči in dočakal boš smrt.
Poglej si v oči in dočakal boš jesensko listje,
ki gnije na cesti.
Poglej si v oči in velike rdeče solze
bodo umazale tvoja lica.

Trudne so tvoje oči,
trudne kot stara vrba
iz tvojega otroštva.
V gozdu boš iskal svoj mir,
a miru ni več.

Pojdi domov in poglej si v oči.
Poglej si v oči in dočakal boš smrt.

JK

Ela Romih

Na hrastu

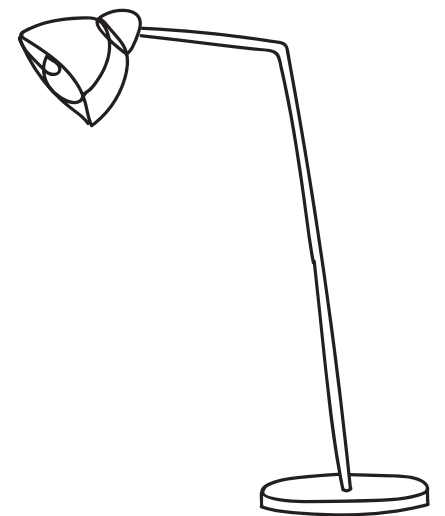
Na hrastu sedi kos,
ki so mu odrezali krila,
v jutranjem mraku
sije tišina.

Pa vendar proti vzhodu,
skozi pusti mrak,
strumno leti
vrana, siva kraljica,
sonce posije
na mračno ravan.

Mogočna je vrana, žival!
Razprta, kraljeva krila
– en zamah in vse je zlató,
zakaj zlata so njena črna krila!

Na hrastu sedi kos,
ki so mu odrezali krila,
v večernem zatonu
rdeča milina.

JK

Spoznanja med štirimi stenami

Med tekom puščam v snegu za seboj stopinje; morda bežim, a se trudim, da bi me kdo našel, mi sledil, zapolnil moje stopinje s svojimi koraki. Vijugam med drevesi, dokler nisem spet v svoji sobi, a moje noge tečejo naprej.

V spominu ležim v postelji, tisočo uro tisočega dne. Strop nad mano se dviga in spušča po metronomu mojih dihov. Strop, v katerega strmim 16 ur na dan. Ko ponoči ne morem spati, ko dopoldne nočem vstati. Vse trenutke vmes, ker – zakaj ne bi? Ko sem se trudila, ni bilo nič drugače.

Priklopim slušalke in se obrnem proti steni. Skozi zaslon spremljam revolucijo. Kliknem na peticije, delim posnetke; modro-rdeče luči se izmenjujejo kot sirene v daljavi. Delam se, da sem kaj spremenila; svet gre naprej brez mene.

Vsako jutro se urežem na svojem razbitem ogledalu, smejoč se potočkom krvi, polzečih po mojem trebuhu. Rišejo črte, ki so nekoč bile.

Poezija in proza si podajata moje misli, a njuno sporočilo je jasno: sovražimsovražimsovražim.

Gledam skozi plasti kože in kosti; ožuljena od zunaj, ožuljena od znotraj. Popackana od črnila, od svoje lastne krvi. Nisi stolpnica, družinska hiša si. Obstajaj v širino. Omehčaj svoje robove. Ljudje se spotikajo obnje in te brcnejo v zameno.

Same ostre kosti, ki se bodo spremenile v prah. Tolčemo po zraku in kričimo v tišino, vse za trenutek pozornosti Obstoja, za dokaz, da smo resnični.

Moje resnice ne bodo spremenile veselja. Moj celoten obstoj je le neskončno vrtenje potencialnih obljub – zvezki, ki jih ne bom popisala; mesta, ki jih ne bom obiskala; pljuča, polna pol-vdihov; nikdar mapirana ozvezdja na koži.

Toda vseeno poskušam, slepo grabim pesek z otrplimi rokami, šepetam Tukaj sem, tukaj sem, tukaj sem; obupani poskus nesmrtnosti, praskanje v materijo veselja. Za temi štirimi stenami, za temi vrstami zob me nihče ne bo slišal. A kdo sem, da bi si povedala, kako uničiti

svoje življenje?

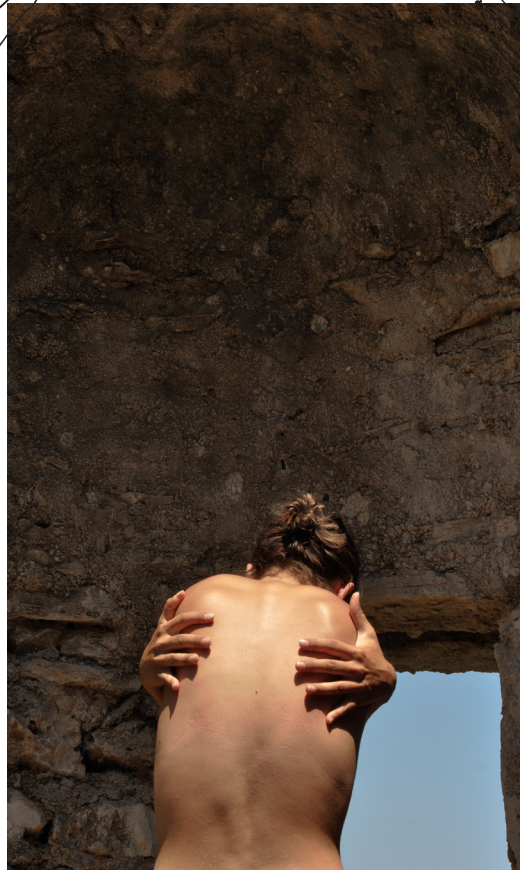
Ritem nog, ki udarjajo po tleh, se upočasnjuje. Izčrpala sem še zadnje besede, ki jih je izmučeno telo ustvarilo. Krikov ne slišim več samo v svoji glavi; mesta se podirajo vse okrog mene. Svet gori pred našimi očmi, za našimi zasloni.

Stotine zvezd pleše nad mojimi negibnimi očmi. Drgetanje se ne preneha, krepi se, eksponentno. Dolgo ležim, sama, a nihče ne pride. Morala bi vžgati svojo pot s plameni. Morala bi krvaveti glasneje. Morala bi se bolj potruditi.

Ana Stergar

Matic Moškon

Med poletnimi počitnicami me je doletela priložnost, ki mi je omogočila, da sem lahko skupaj s prijateljično družino jadrala vse dol do Zakintosa. Malo pred potovanjem sem bila presrečna že zaradi raznih izletov, večina od njih do centra Ljubljane, kjer smo (skupina z vsaj okoli dvajset člani) predvsem smešno veliko večerov preživeli v Soteski. Slehereni dogodek je bil razlog za praznovanje in obvezno nošenje mask v toaletnih prostorih je bil skoraj edini opomin na to, kaj pomeni pogrešati druženje. Mladi ljudje

smo uživali lahkotnost in prostost poletja. Danes je drug letni čas, danes so novi ukrepi in danes se ne zdi drugačen od včeraj. Fotografije, montaže in občasni videoklici so tisti fragmenti, ki me spominjajo na lepše, toplejše obdobje, zato želim deliti en krajši zapis in pa nekaj slik, ki dokazujejo, da me morje kljub omejitvam na občine čaka.

Eva Brank

stremim k svobodi

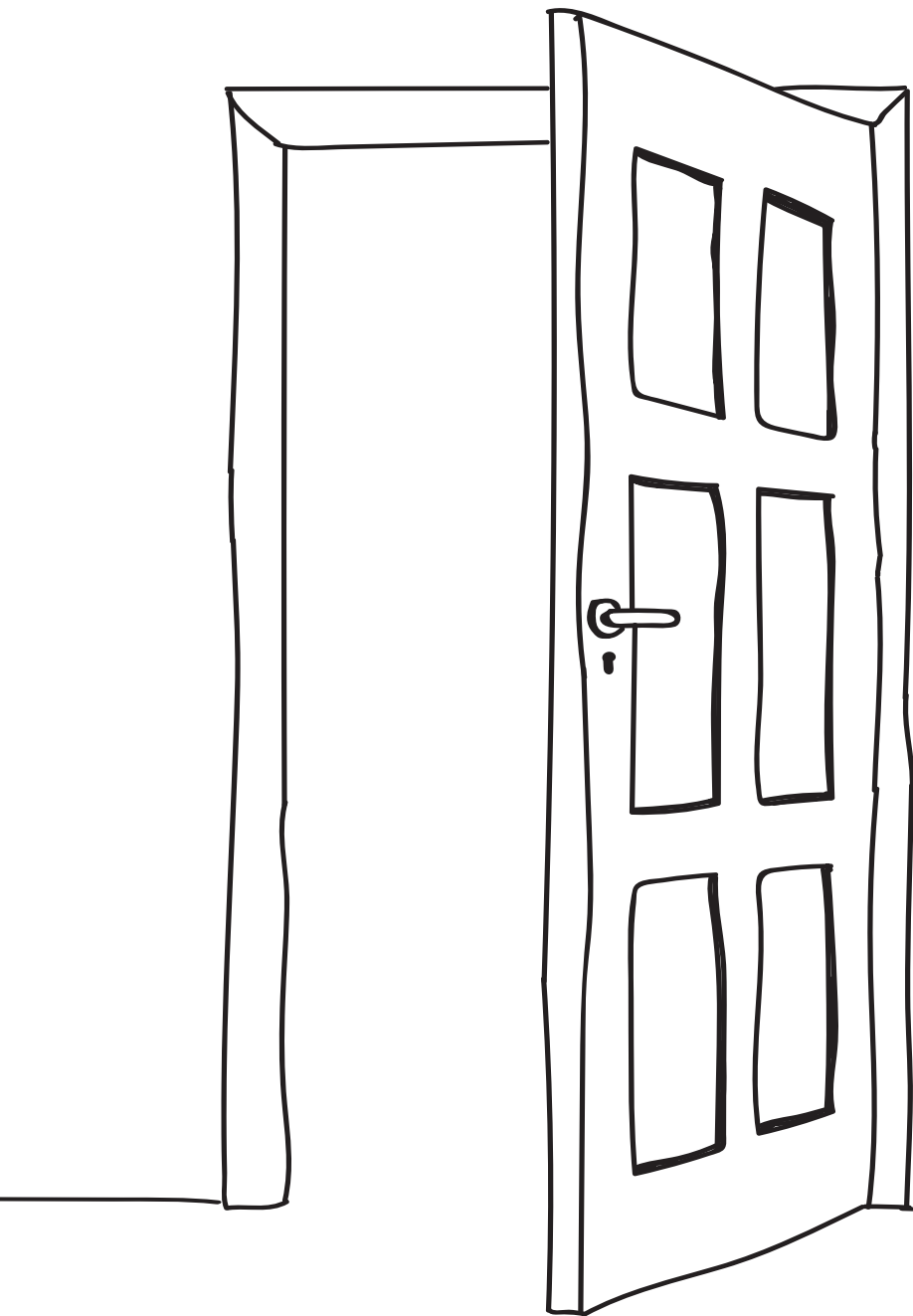
časa je vedno premalo ali pa preveč, zaporedje isto, drugače gredo misli preč, spet je jutro in spet isti dan, budilka kava kos kruha z arašidovim maslom, soba za mizo soba na postelji soba na kavču, občasno kuhinja in balkon, ponovno se vrtim v krogu nove realnosti in samo sebe povabim na rendez-vous, zrem si v oči čisto od blizu, čas mi poteka bogve zakaj in kako, zatekam se h kreativnosti, ko zaspim ob Šalamunu in Brvarju in Bukowskemu, zbujam se ob mehkih zvokih ptic in se sprašujem : kaj bi brez umetnosti, kaj bi brez umetnosti med štirimi stenami, zaspali bi ali pa bi se nam zmešalo, to je ljubezen na prvi pogled, izrazi drugih in/ali nas samih, oboje blaži to neznosno lahkost bivanja, takrat sem sama obžarjena pomirjena, temni se in jaz ustvarjam, potapljam se v črke in se zlijem z njimi, pero zadrhti in zalebdela sem nad tlemi, svoboda namreč to je tisti končni cilj.

Gitica Jakopin

Matic Moškon

Dej zin že!
Spoznanja med štirimi stenami
Novi dijak 2020